ביתנו

בטאון עובדי דיגיטל

מוסף מזכרת מיוחד — digital — 18 ביולי 2002

דיגיטל 2002 - נפגשים ומתרגשים

אקדים בתודה ל"אבות המייסדים" של ביתנו - אהוד הר-חן, נועה בן פורת, יצחקי קורן ולכל כותבי המדורים הנאמנים לדורותיהם.

שלבנו בעבורכם מהדורה המיוחדת של "ביתנו" שהינה למעשה מן אלבום דיגיטלי, בו ניסינו להביא לידי ביטוי אוטנטי משהו מאפיין, שיזכיר, שיהנה, ושתהיה סיבה לשמור במקום טוב ולחזור ולפגוש פה ושם.

מעניין אולי, אך לא תמצאו כאן את לחם חוקינו מידי יום - מוצרים, שירות, גם לא מענה למכרז, פתרונות מחשוב או פרוייקטים. רק את **המסביב האנושי והאחר.**

הרוח והדבק שאיפשרו לנו לעשות מה שעשינו עם הטכנולוגיה הזאת שבאה בארגזים וברשת מאמריקה.

אני מקוה כי הבטאון, אכן נמסר לכם כמתוכנן ביציאה מכנס מוצלח מהנה ומרגש בו נפגשתם, נזכרתם, לחצתם הרבה ידיים, טפחתם על הרבה שכמות, צחקתם המון ומחיתם פה ושם דמעונת התרגשות שהחלה להיקוות בזוית העיניים.

והכי חשוב - חידשתם קשר וקבעתם סוף כל סוף משהו עם מישהו.

השתדלנו להגיע ולגעת במה שיותר תחומים, אנשים, ארועים וחוויות מתוך הקשת הכה רחבה שדיגיטל הביאה.

אני תקוה כי הפסיפס החלקי מספק את הסחורה ומביא לכם ניחוחות ומשבים מהרוח הדיגיטלית.

הטיפול בפרוייקט נתן לי הזדמנות לגלות מחדש כמה אנשים נפלאים, ביניהם **דורון אנג'ל** - המסור **וניצן דובדבני** היצירתי שהם דוגמא ומופת לשיתוף פעולה שלא על מנת לקבל פרס.

ועוד כמה דמויות, בעיקר מ"אנשים ומחשבים". מאחורי השמות המופיעים תמיד בקטן כזה בעיתונים - מנהלת הפקה, מנהל סטודיו, עורך, עיצוב, הבאה לדפוס וכו' 'מסתתרים אנשים ובעלי מקצוע אחד אחד. היה לי הכבוד להכירם וללמד מהם עוד כמה שיעורים טובים ומועילים בעניני זמינות, שירותיות ושת"פ ובמימוש דברים "מהלכה למעשה".

לא מעט אנשים הגו, יזמו, טרחו והשקיעו סביב האירוע ותודת כולנו נתונה להם.

מעל כולם מתנשאת רביעיה שבמו ידיה הרימה וסחבה את האלונקה הזו לאורך כל הדרך. במסע אלונקות, אתם יודעים - יש מי שסוחב, ויש מי ששוכב, ויש מי שקצת נוגע ויש ויש. לא אפרט יותר מדי רק אדגיש את שמם, ואצדיע להם בשם כולם.

מדיגיטל: **מוטי סדובסקי** שהניע וסחב, ודחף, וסחף ודורון אנג'ל שהפגין אכפתיות, זמינות, פעלתנות ואחריות טוטליים.

מאנשים ומחשבים: **נטלי וקנין** שעשתה לנו בית ספר גבוה בלהפיק **ופלי הנמר** העוזר - שעומד מאחורי כל מה שהוא אומר.

דיגיטל היתה אחד הארגונים הנדירים בהם שכירים חשו ופעלו כעצמאיים.

מאחל לכולנו להמשיך לפעול בסביבה בעלת משמעות, מפרגנת, גמישה והמאפשרת חפש ומרחב של ביטוי אישי וערך מוסף. שתרצו ותשמחו גם שם ל"היפגש ולהתרגש" ברבות הימים.

תשעה חברים יקרים אינם איתנו עוד ואנו מוקירים את זכרם.

תודה שעבדתם דיגיטל,
אופיר

גיל וויזר

יגאל בר-יוסף

עמנואל פרץ

שלום לכולם,

דיגיטל בכלל ודיגיטל ישראל בפרט נבנו על יסודות וערכים ברורים:

- הלקוחות
- האנשים והמצויינות בחברה
- המעורבות וההתייחסות לסביבה ולקהילה

על הבסיס הזה יצרנו חברה ייחודית ואווירה נהדרת של עשייה והנאה ("הכיף" לעבוד ב"דיגיטל") פעול יוצא היו העסקים המצוינים לאורך שנים.

קשה למצוא ארגונים דומים אשר הביאו ועשו באדיקות ובהתמדה כל כך הרבה מסביב לערכים הללו. לא בכדי, הזיכרונות מאותה תקופה - שלהרבה מאיתנו היא ממש "תקופת חיים" הם כה מלאים וחמים.

כולנו ביחד, עובדים, לקוחות, ספקים, שותפים עסקיים וכמובן בני המשפחות לדורותיהם היינו שותפים לבנייה של תרבות ייחודית. לכולנו יש הרבה סיבות טובות להביט אחורה בסיפוק וגאווה.

אני שומר על קשר עם חברים טובים בארה"ב ובאירופה אשר שמעו על האירוע וביקשו להעביר ברכות על היזמה המבורכת והמרגשת, ובמיוחד **לאד קרמר (שייסד ותמך), הנס דירקמן ולפייר-קארלו פאלוטי (שאהדו ותרמו שנים רבות).**

אני מחכה בקצר רוח למפגש ולחוויית החיבוק של כל החברים מהתקופה הנפלאה והמיוחדת.

גיל

חברים יקרים,

דיגיטל אינה קיימת כחברה כבר 4 שנים.

אך היא קיימת בתודעתנו עולה וצפה כל יום כמעט אנו שבים ומזכירים את החברה כדרך של שגרה אנו מתגעגעים אל אווירתה המיוחדת אנו אוהבים את הדברים שמזכירים אותה אלפי לקוחות, שותפים וספקים חשים את אותם הרגשות היו כמובן גם ימים קשים, אכזבות וכשלונות אך מי זוכר?

אנו יודעים כי "דיגיטל" הייתה - ולא תהיה יותר הייתה לכם ולמשפחותיכם תרומה עצומה לחברה הנפלאה

אני שמח ומתרגש להיפגש יחדיו אתם עימי ואני עמכם.

שלכם, יגאל בר-יוסף

חברות וחברים,

מה אני יכול כבר לחדש אחרי מה שכתבו יגאל וגיל. מנסיוני אני בטוח כי שניהם מופיעים כאן לימיני.

גיל ודאי הדגיש את הערכים, המחויבות ללקוחות, התרומה לקהילה, ואת האנשים המצוינים. אני מתאר לעצמי שהוא גם לא שכח להודות לחברת האם בכלל ולחבריו אד קרמר והנס דירקמן בפרט.

אחרי כל כך הרבה שנים עם יגאל אני משוכנע שהוא יכתוב דברים מרגשים מעמקי הלב. על הגעגועים שלנו ל"דיגיטל" ולאווירה המיוחדת ועל היותה בתודעה שלנו יום יום. לא יכול להיות שהוא ישכח להתייחס למשפחות, ללקוחות, לשותפים ולספקים. בסוף צפוי שהוא יעבור מהנוסטלגיה לטון מציאותי ויזכיר שמה שהיה היה ולא יהיה עוד.

אז מה שנשאר לי הוא קודם כל להודות לשני חברי שמימין שהיו לימיני הרבה שנים טובות, ולכולכם על חלקכם ותרומתכם לבניית המפעל האנושי הנפלא והבלתי נשכח שלנו - דיגיטל.

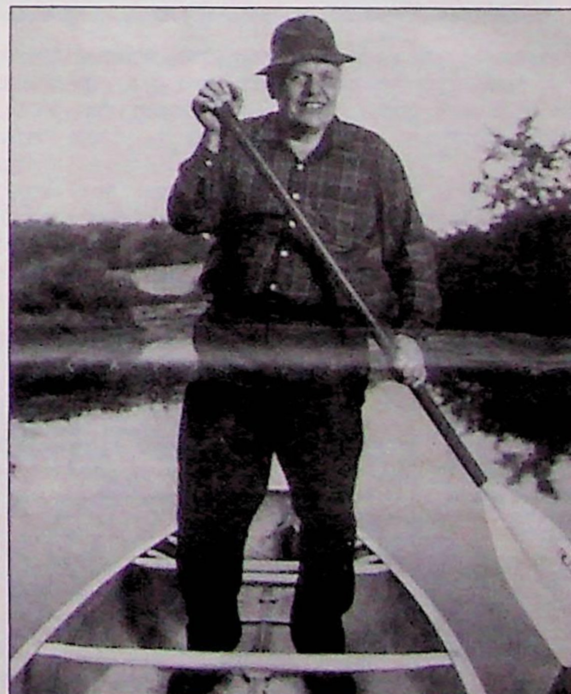
אומרים כי "האושר טמון בחפש - והחפש באומץ הלב".

לדיגיטל היה את האומץ לבטוח באנשיה ולהעניק להם חפש.

תמשיכו להיות אמיצים, חפשיים ובריאים ואל תפסיקו לאהוב אנשים.

אתכם, עמנואל

שרות דיגיטל, זה ההבדל!

קן אולסון - מייסד דיגיטל

הקסם שבה / שרה שטרן

הברק, שזוהר הערב בעיניים.
החיוך של כולנו, המותח שפתיים.
האושר, שאת ליבנו מציף,
והתחושה, שיותר מכל תעיד
על הקסם הזה, שלרגע לא חדל
כשאנו נזכרים בה, בזו - דיגיטל.
כמו אהובה, שלעולם לא נשכחת
זיכרונה ממלא את ליבנו בנחת.
ושוב עולות בלבנו תחושות,
ושוב נזכרים באותן התמונות:
להגיע כל בוקר לעבודה בכיף.
להשקיע את כל המרץ, ומכל הלב.
להישאר בסוף רבעון, או שנה
עד חצות, ואם צריך - עד זריחה.
להיזכר בגעגועים, בשלושת המנכל"ים:
גיל - שיסד את הסניף בארץ,
והוביל אותנו להצלחה מסחררת.
יגאל - מנהיג מלידה - מנכ"ל אגדי,
קצת קשוח מבחוץ,
אבל רך מאד מבפנים.
עמנואל - שעל יחס אישי לא מוותר,
ומזכיר שמעולם לא היה טוב יותר.
להתחיל את היום,
עם ספל קפה ראשון.
ליהנות משפע של עוגיות,
ולקטר כמה הן משמינות.
לעבוד בדקוס אחת לשנה,
לענוד את תג העובד בגאווה.
לשמוע בהופעה בחג הפורים
את זמרי אגף הכספים,
שרים בכשרון אמיתי -
"רק אני ודיגיטל שלי".
לקבל עם הולדת ילד או ילדה
סוודר או מעיל שלילי סרגה.
לצפות ביחד, כל המשפחה
ליום הכיף, או לסוף השבוע של החברה.
לחכות לערב שירה, או הרצאה
לצאת עם החבר'ה בערב לארוחה.
להתעצב ולבכות על ישיש שאיננו,
להקים חדר זיכרון לרחמים מורנו.
להיות כך ביחד פשוט חברים
בשעות טובות, ובזמנים קשים.
וזה לא מקרה שעיתוננו,
נקרא בשם הקולע "ביתנו"
כי בית דיגיטל לא היה רק בנין -
הן בכל מקום ובכל זמן,
ילוונו הקסם הזה המיוחד -
כי דיגיטל תישאר בלבנו - לעד.

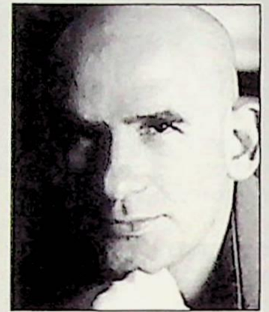
משפחה?

אורי אדלמן

אני זוכר הרבה דברים מהתקופה בה עבדתי בדיגיטל. שש שנים - זה לא הולך ברגל. הזכרון החזק ביותר הוא אותו יום בו פוטרו שישה ידידים טובים שלי מאגף ההדרכה. כולם אנשי מקצוע מעולים, גם כאנשי מחשב וגם כאנשי הדרכה. זה קרה ללא אזהרה מוקדמת.

הם הגיעו לעבודה כרגיל, בלי לחשוד בכלום. בשעה עשר בבוקר, הם היו ללא עבודה. מהיום להיום.

האם היה לצעד הזה הגיון כלכלי? אין ספק.

האם הוא היה חכם מבחינה עסקית? אני מאמין שכן.

האם יכולות להיות למישהו טענות לדיגיטל על הצעד הזה? תלוי. תלוי בציפיות של אותו אדם מהמעביד שלו.

אז מה הלקח? לקח אחד קטן: מי שרוצה, יכול להצטרף למקהלה הגדולה ששרה כל הזמן על "משפחה". אבל הוא לא חייב גם להאמין בזה. כי במשפחה - דברים כאלה צריכים להיפתר בצורה אחרת.

דוחה, אתי, יעל, רוני ואורית

אלי אזולאי, שליחנו המיוחד בפלורידה, מדווח:

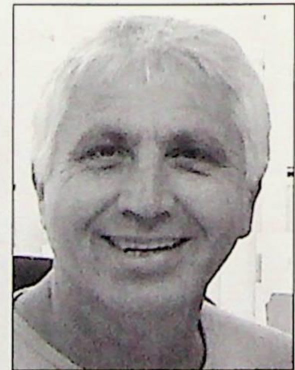
"**לנו היה ברור** שזאת 'משימת חיים' למכור את דיגיטל, החברה, האנשים, הטכנולוגיה, ובייחוד החזון.

עבורנו היה זה יותר מאתגר. היתה זו 'שליחות' ואולי אפילו 'ציונות'. נתמכים בטובי המהנדסים ומומחי התכנה - אריה בלום, קניג, אלקין, יוחאי גל, רחל לאה ושות'. המשימה היתה 'פשיטה עם שחר' וגאוות ההצלחה היתה של כולנו.

אני אישית מתגעגע מאד לחברה, לתרבות ולבית דיגיטל והמשפחה המורחבת הזאת.

אני חש שייכות לבכל אשר אספנה וכל אשר אמצא.

תודה לך דיגיטל. תודה על הזכרונות."

מעורב ירושלמי טעים

לילי דוידסון - סבתא וגם אמא להרבה עובדים. האירה פנים לכל אורח ובין לבין סרגה סוודרים אישיים לכל תינוק שנולד

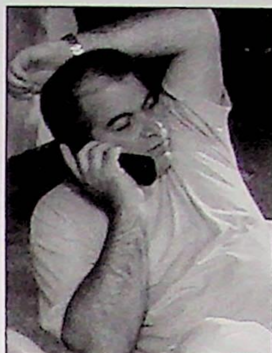
הכל השתלב בדיגיטל 90

לחלק מן האנשים עדיין קשה להיפרד מדיגיטל 90. איתמר היידנפלד, למשל, הושיב מולו על כסא את אחד מארבעת נגני הפלסטיק השקופים של תזמורת ה-vax 9000, שירדה מלמעלה על הבמה. אחרים מחפשים את

יצחקי. היום באמדוקס

התמונות. מעלים זכרונות.
כמו כל דבר גדול גם דיגיטל 90 התחיל מרעיון קטן. רוני צור גילה זאת בטקס הסיום הכל החל לפני כשנה, כאשר רוני ויצחקי הגיעו למסקנה שיש להביא לארץ את ה-roadshow האירופי. אז זה נראה פרויקט גדול וחשבו במושגים של תערוכה ניידת.
ה-roadshow התגלגל לרעיון לקיים תערוכה גדולה, בנוסח דיגיטל 86. צוות ההיגוי כלל את יצחקי כמנהל דיגיטל 90, איתמר היידנפלד כמנהל פיתוח, תכנים וישומים, אילן לניאדו כמנהל לוגיסטי, אהרון דותן כמנהל משאבי אנוש ופנינה אמזלג כמזכירת הנהלת דיגיטל 90.
בינואר יצא המיכרז לעיצוב והקמת האירוע: מבנה, ביתנים, תאורה, גרפיקה וכדומה. ההנחיות היו מדויקות, כולל החזיונות, הבמה הנעה וכדומה, במיכרז זכה כקבלן ראשי גידי ליס, אשר לקח כמעצב את מרק בוברוביץ, ממשרד הארכיטקטים אברהמי, המשרד שעיצב את מחיאון המצודה במגדל דוד.
במכרז שנערך זכתה חברת אורפאן, שקיבלה גיבוי דיגיטלי מנעה בן-פורת, אורי אדלמן, יצחקי ואיתמר.
הזמן היה בשל לכתיבת התסריטים עבור הרובעים השונים: הציבורי, העסקי, התעשייתי והבטחוני. צוותים רבים ריכזו חומר, ישבו, דנו, מחקו ותיקנו. בסופו של דבר אסף אליו אורי אדלמן את החומר וניסח את הגירסה הסופית. התסריטים גם הם יצאו לדרך.
מוטי סדובסקי ריכז את הקונספציה של הביתנים ותכניהם בתערוכה, בשיתוף עם דון פיינברג, אלכס כץ, מאיר ליכט, רוני בלוך, אלדד מרקס, אריה לוי, יוחאי גל ואחרים.
משגובשה הקונספציה, לקח על עצמו סנופי את ניהול ובניית היישומים הדרושים.
נורית גזית גיבשה את תכני ההרצאות והזמינה את המרצים, ואילו ללוגיסטיקה של הזמנת לקוחות קיימים ופוטנציאליים,

אילן לניאדו. אפס תקלות

לסדנאות ולסמינרים דאגו דבי לני ושוש מאור.
משנקבעה התצוגה הוחל במשלוח ההזמנות. חודשיים מראש כבר נבנה מאגר מידע מיוחד בן ה-20,000 שמות, באחריותה של נטע גורלי וצוותה המסור. נקבע גם כי בכל בוקר יתקיים מסלול מיוחד לביקורי אח"מים, באחריות זיוה אוריין וצוותה המסור.
זהו. הכל היה מוכן לצאת לדרך.
ב-6 באפריל הוחל בעבודות ההקמה בגני התערוכה ודיגיטל 90 יצא לדרך.
דיגיטל 90 היה אירוע שבו כולנו נשאנו בעול, כל עובדי החברה. מפאת קוצר היריעה לא יכולנו להזכיר את כולם, אלא רק בודדים.
אבל, ההערכה והברכה מגיעה לכולם.

דבק דיגיטלי

זוג דיגיטלי ראשון

סנופי - כיום בפלאפון

מי היה הזוג הדיגיטלי הראשון?
תשובה: סנופי ושרונה לבית גלנצמן שהיתה מזכירתו של גיל ויזר ברחוב ירמיהו 4 בת"א של אפריל 1980.
זה מזכיר לי כמה סיפורים על המשפחה הדיגיטלית הראשונה:
גיל ויזר שהיה ידוע כאחד שאינו מעורה ברכילויות בחברה הפתיע אותנו מאד שרצה להוכיח שהוא בענינים והודיע יום אחד לכל אנשי התוכנה בדקסיס (לולו ואנוכי) שהוא יודע כי אחד מאיתנו מתעסק עם מזכירתו שרונה.
לאחר היסוס נוסף ועם סיכויי הצלחה של 50% הוא אמר בהחלטיות שהוא יודע בבירור שזה לולו וכל זה תקופה קצרה לפני שנישאנו כאשר כל המשרד כולל הלקוחות ידעו שאנחנו יוצאים.
הבן הראשון שלנו נולד ב-83 עם הכרזת המיקרווקס ולכן זכה לכינוי מיקרוסנופי (כל הזכויות לשלום אלקין).
בברית של הבן השני ב 85 הגיע גיל ויזר ישר משדה התעופה עם אורחיו שרק נחתו מחו"ל, מיודענו אד קרמר סגן נשיא המוכר יותר כיהודי חם ואוהד נלהב של הסניף הישראלי ועוד איזה ענק כושי שהיה סגן נשיא משאבי אנוש ולמיטב זכרוני ענה לשם סימס.
ככה זה היה שדיגיטל היתה משפחה גדולה וביחד חגגנו חתונות ובריתות.

שרונה וסנופי

רויטל ומודיס

שוש ודודו

טליה ואריק

דיגיטל נמצאת בפרטים

ניצן דובדבני - היום באמבלייז

דיגיטל הפכה זה מכבר למיתוס. לתופעה חברתית אשר מן הראוי ללמדה ולחקור אותה. דיגיטל לא היתה סתם "עוד מקום עבודה", כמו שאהרוני הוא לא סתם "עוד שף ישראלי". כמו שהגשש החיוור לא היו סתם "עוד קומיקאים". אלה גם אלה חרגו לתודעה הציבורית הרבה מעבר למנדט התחילי שהוקצה להם

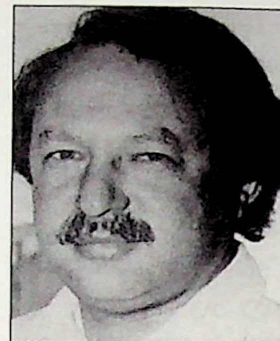
זה מתחיל ב-"מורשת הקרב" הדיגיטלית ונגמר בתרומה לשפה המדוברת. זה עובר דרך סופי שבוע במלון יוקרתי או במענה למיכרז מעצבן. זה נוגע בפרט ובמשפחה, ומטשטש את הגבולות שבין בית למשרד. "זה" מכיל קטעי צחוק וקטעי אבל, שמות של אנשים ותמונות של מקומות.
שלום אלקין, היכן שלא יעבוד, יהיה תמיד הקוסם מדיגיטל. יענקלה קניג, בכל מקום בו יזמר בקולו הערב, ימשיך להיזכר כיענקלה שלנו. תהליך הערכת עובד יהיה תמיד כתוב ביומן כ-"JP&R", ואזור של הדגמות והרצאות יישאר לנצח "ACT", לא משנה מה שמו וכינויו העכשווי.
האם לא כל איש מערכות מידע כאילו כונה מאז ומתמיד "אוֹרְדוּן"? האם הסבת תוכנה מאנגלית לעברית לא היתה "גיור כהלכה" עוד לפני שנפלו על מונח זה ממשלות בישראל? האין כל סוכן ביטוח בעצם "יאיר ורדי" בשם זה או אחר? אות הוקרה הוא תמיד סוג של "קרש", וכנס לקוחות גדול יהיה תמיד "כמו שהיה דקוס".
כל מקום עבודה חדש נמדד באקס-דיגיטלים המצויים בו. כל פגישה עם מישהו שאתם בטוחים שאתם מכירים אך אינכם זוכרים מאין, עוברת דרך דיגיטל. לכל אחד מאיתנו יש חולצות דיגיטל, כובעי דיגיטל, מגבות דיגיטל, עטי דיגיטל.
דיגיטל לא היתה בבנינים. דיגיטל גם לא היתה באנשים. דיגיטל איננה ולא תהיה בניירות וברישומים. דיגיטל אינה ישות וירטואלית ואף פעם לא היתה רק "חברת מחשבים". דיגיטל נמצאת בפרטים.

גיל ויזר:
"אתה תיפול אם לא תביא אנשים יותר טובים ממך. אחת המגרעות הכי גדולות של מנהל בכלל ומנכ"ל בפרט - זהו הפחד מאנשים חזקים שיקחו אולי בבוא העת את מקומו. אנחנו לקחנו וקדמנו את האנשים הכי חזקים בשטח!"

מפגש גורלי

משה בראון

התגייסתי לחברת דיגיטל בקיץ 1974, לאחר כחצי שנה מילואים שלאחר מלחמת יום הכיפורים.

עם הגיוס נשלחתי לקורס השתלמות בארה"ב להכיר את מחשבי ה-PDP 11 ו-PDP 15, למי שעדיין זוכר אותם. הגעתי בטיסה לשדה התעופה של בוסטון, פעם ראשונה בארה"ב, ועל פי ההוראות שקבלתי במשרד בישראל לקחתי מונית לכוון העיר Westborough הנמצאת כ- 50 ק"מ מערבית לבוסטון.

הכל נראה ירוק ויפה, הרבה אגמים בדרך, לאחר כשעה נסיעה איתר נהג המונית את המעונות בהם הייתי אמור לגור והוריד אותי עם כל הכבודה במשרד הקבלה.

מלא התלהבות נכנסתי למשרד ובקשתי לקבל חדר, הפקידה חפשה את שמי ובדקה ברשימותיה, לאחר מספר דקות הודיעה לי בצער כי אני לא רשום אצלה ולא תהיה לי ברירה אלא לבלות את סוף השבוע במלון בסביבה עד שימצא לי מקום במעונות.

מדוכא מהסיטואציה, אחרי 20 שעות של חוסר שינה, ללא כל מוטיבציה לקחת את כל המיטלטלים לאיזה מלון לא מוכר, יצאתי מחוץ למשרד וחיכיתי למונית. תוך כדי עמידה בחוץ מתקרב אלי בחור שחרחר עם משקפיים ופותח בשיחה באנגלית, האנגלית נשמעת מעט עילגת עם נימה מזרחית. המחשבה הראשונה שעלתה בראשי הייתה "תענה בנימוס ותתרחק", אולם הבחור נדבק אלי וממשיך לשאול שאלות ואני מחזיר לו תשובות באנגלית העילגת שלי. השיחה נסבה ברובה בנושא דיגיטל, הלימודים והמעונות, ובמהלכה נעשינו סחקבים.

אחרי כ 15 דקות של שיחה באנגלית, מגיעה השאלה שפחדתי ממנה "?Where are you from?" החלפתי מעט צבעים לפני התשובה ועניתי "From Israel". הבחור קפץ מרוב התרגשות, ואני הייתי די נפחד, אז מגיעה תשובתו "כוס אוחתק, אז למה אנחנו לא מדברים עברית!". נכון, זה היה עמנואל פרץ, החברה בישראל מנתה באותם ימים 11 עובדים ורמת התאום הבין אגפית הייתה מעט רופפת...

ניתן גם לשמוע את הסיפור מהצד של עמנואל, אני יוצא לסיבוב קצר בשמש, פתאום אני רואה איזה לפלף קטנצ'יק לחוץ, אני מתחיל לדבר אתו, בכוונה שאולי אוכל לעזור לו, והוא כל הזמן מתרחק ממני. יש לו מבטא אנגלי לא ברור, מעניין מהיכן הוא...

סמנטה מתגעגעת

את משפחת דיגיטל פגשתי לראשונה באוקטובר 1987. ראיון עבודה "אמיתי" ראשון בחיי נערך עם **אהרן דותן**, שהפנה אותי לאופיר אדלמן - דאז מנהל ה-ACT. לאחר שיחה בת כשעה, בה הוא לרב דיבר ואני לרב הקשבתי, התחלתי לעבוד ב-ACT.

ביומי הראשון, ניגש אליי **אלימלך שטמלר**, והזהיר אותי מישיבה על "כסא המפלט", ממנו נפלטה שרשרת ארוכה של עובדות בחודשים שקדמו לבואי. עברו מאז אותו יום קרוב לתשע שנים עד שבחרתי ללחוץ על כפתור ה-eject, ולצעוד קדימה לכיוונים חדשים מחוץ ל"קן הדיגיטלי". דיגיטל היוותה עבורי משפחה, בית ומסגרת מיוחדת, בה למדתי המון בתחומים רבים.

למדתי על ערכים ניהוליים וארגוניים ש"פינקו" אותי לכל החיים, והציבו רף ציפיות גבוה במיוחד לעתיד. הכרתי אנשים נפלאים, שעם חלקם לא נותק מעולם הקשר.

כיום, כשאני "נתקפת" געגועים לטעם הדיגיטלי, אני קופצת לרעננה, עושה סיבוב בין המחיצות (עדיין בלתי נראית אך בהחלט נשמעת...) ופוגשת פרצופים מוכרים, יחד עם הרבה "קומפאקניקים" שאיני מכירה..

אז תודה למשפחה... ובמיוחד לאופיר, שהאמין בי ולימד אותי להאמין בעצמי, ולא שכח אי פעם להזכיר לי כי The Limit The Sky Is.

סמנטה מי מכם שרוצה לשמור על קשר - samantha@repliweb.com

מרכז היישומים יוצא לדרך 17.2.87

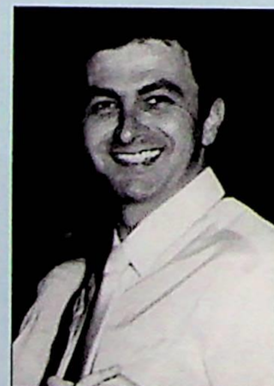
שעיה בכר:

"אני זוכר היטב את חוויית המפגש עם דיגיטל. "לא ראיתי חברה, פונקציות או בעלי תפקידים - מצאתי משפחה לוחמת! מקום שבו כל אימת שהוזכר השם דיגיטל - הצטעפו העיניים ודמעות התרגשות ניקוו בזויתן. לא היכרתי ביטויי רגש שכזה לחברה בשום מקום אחר וזה קורה עד היום".

בלדה לאיש המכירות

הנה הוא שוב מגיח עם בקר
מקובתו אשר בבית קארו
רכוב על מקרן שקפים ועל
הסובארו
ובערב הוא שב, כשתושבי
הרצליה יוצאים לקונצרט
עיניו אדומות, קולו צרוד -
אך בידיו ה-CERTS!

ויהי ערב, ויהי בקר -
ויחד רבעון עבר כמו
במשחק הפוקר
את קלפיו בלאות אוסף
המתחרה מ-I.B.M
ואנחנו מסתכלים בו מבעד
לעשן, באהבת אם.

קאול - איש מכירות דגול!

אנחנו אתך, איש מכירות,
כשצלפים מסביב
אנחנו אתך נגד אקדוחני H.P בחורף ונגד האינדיאנים של D.G
באביב
אתה לא לבד, בין אם אתה טוב, רע, או מכוער
אנשי התכנה אתך במרדף אחרי ה-N.O.R

זוהי הבלדה לאיש המכירות, ראשונה באוסף
וזהו ה-DEC-100 הראשון שלי בישראל
מי ייתן ורבות כאלה, אחבר לך בר-יוסף,
ובא לציון גואל

שי בייליס - אוקטובר '88

מצטיינים ללא הפסקה

30 שנים, 3000 חברים

DECUS ישראל - ארגון המשתמשים של DEC הוקם כבר בשנותיה הראשונים של "דיגיטל", כסניף ישראלי לארגון הבינלאומי שייצג היטב את עניני הלקוחות ובנה גשר מיוחד של שתוף פעולה עם החברה. כנסי דקוס הפכו במשך השנים למסורת של מפגשים המוניים, איכותיים, מעניינים ויוקרתיים של רבים מקהילת מממחשבי ארץ ישראל, ארגוניה, מוסדותיה, צבאה, ממשלתה ועוד.

אופיר אדלמן

מנכ"ל דיגיטל היה אז היה גיל וייזר וזכות ראשונים מכובדת לעדוד הקמת ארגון דקוס ישראל שמורה גם ל**עמנואל פרץ** בזמנו אנליסט צעיר בחברה ולימים מנכל"ה השלישי שהבין את חשיבותו ומשמעותו החיובית של קיום ארגון משתמשים חזק ופעיל. היו"ר הראשון של דקוס ישראל היה פרופ' גרשם **זייצ'ק**, מבית הספר לרפואה בירושלים שניהל יחידת מחשבי PDP, בעיקר לצרכי חקר הסרטן של פרופ' גרוס.

הארגון קיבל תנופת "סדר וארגון" בראשותו של היו"ר השני, **צביקה רובין** מן התעשיה האוירית. צביקה מיסד נהלים וסדרי עבודה, הנהלה ובחירות ונציגות קבועה של חבר הנהלה בכיר בדיגיטל. מייצג הנהלת דיגיטל בדקוס היה דובר החברה יצחקי קורן גם מוסד "מזכירת" דקוס התמסד ושימשה בו ענת כרמי. **אריק פישל** ,מנמ"ר כנסת ישראל נבחר להיות היו"ר השלישי הארגון התבסס, קיים פעילות קה"תים וכנס שנתי את **יצחקי קורן** החליף **איציק לקס** כנציג הנהלת דיגיטל ואת ענת מזכירת דקוס, החליפה **נעה בן - פורת** שמימיה השקטים חדרו עמוק והוסיפו נדבכי איכות על העשייה החלוצית הזכורה לטוב של ענת.

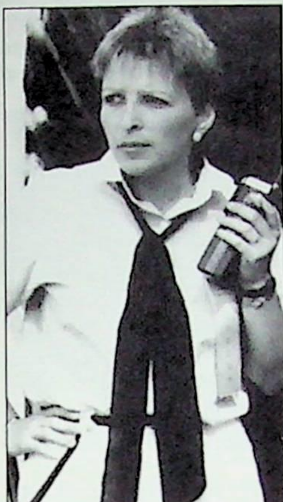
מסורת מליאת כנסי דקוס, בני היומיים ואפילו שלשה, הביאה על הבקר הראשון בדרך כלל בכפר המכביה שבפאתי רמת -גן אנשי ציבור וחשובים אחרים בהם יו"ר הכנסת, שבח וייס, יוסי ביילין, דן שומרון וגלרייה של קברניטי אקדמיה רבים גדולים וטובים יותר או פחות. זכורני כי לפני בחירות היגיע אלינו באיחור כבד ובהליכה מנשפת כבוד השר משה שחל כשלפניו מפלסים דרכו לבמה עוזר, יחצן ודובר תוך שהוא מפשפש בניירותיו ושואל בפה קמוץ וסגור " תזכיר לי איזה מפעל זה ". ואחרי דקה בחיוך מלא על הבמה משהו בסגנון " אנשי דקוס היקרים אני כל כך שמח להיות אתכם".

דר' נחמן אורון, מנמ"ר מינהל מקרקעי ישראל ואיש נחמד, פעיל ויעיל במיוחד נבחר ליו"ר הרביעי, ושימש בתפקיד שבע שנים. אלה נחשבות לתקופת הצמיחה והפריחה של דקוס ישראל בתקופה זאת הגיע מספר החברים הרשומים בארגון ל - 3000 בכנסים השנתיים המוצלחים הגיע מספר המשתתפים ל 1000 ויותר.

בהמשך נבחר **מוריס אילוז** כנציג דיגיטל בהנהלת דקוס כש**נטע גורלי** הנמרצת שימשה מזכירת הארגון ובשילוב מוצלח שכזה הפכו את כנסי דקוס ללהיט הסטרי והיסטורי. התכנית המקצועית העשירה הביאה משכה עוד ועוד אנשי ציבור כגון שימון פרס והיידה ביבי למושב הפתיחה ואת מומחה העתידנות המדהים והמאלף דר' דוד פסיג. לעולם לא נעדרו מופעי שעת הקסם של שלום אלקין וליאור מנור , טקסים מרגשים עם קטעי קישור מפרי עטם של כותבי דיגיטל והדבה תפאורה, עיצוב, צבעוניות ויחסי ציבור פרי יצירתן של ענת כרמי, **זיוה אוריין** ו**רויטל לובינסקי**. ותמיד - בסיומם של של יומיים, מופע מרהיב, פוליקר, רמי קליינשטיין, אתניקס, משינה ועוד מהליגה המענגת הזו.

השנים הטובות נמשכו גם מול המנהל דיגיטל - קומפאק החדש, עמנואל פרץ ואפילו איש "קומפאק" - עמית מתתיה השתלב נפלא בארגון כנציג "קומפאק" בהנהלת דקוס ישראל בתקופתו התקיים הכנס האחרון - אחד הכנסים המוצלחים ביותר. מלי, ואחריה ענת פרידמן שימשו כמזכירות דקוס עד לאחרונה.

פעלה ויזמותיה של דקוס ישראל ביצרו את מעמדה באירופה ושמעה היגיע עדי ההנהלת דקוס העולמית! אריק פישל השנון, המסקרן, חד הלשון ומלא ההומור הנבון גיזבר במשך שנים את קופת דקוס אירופה וד"ר נחמן אורון משמש ופעיל עד היום חבר בצוות הניהולי הבכיר של הארגון העולמי. שכולנו תקווה שמיס פיורינה תפרגן לו ולא תכחידו. זכורים לטובה גם שלל חברי ההנהלה וראשי הקה"תים הפעילים לדורותיהם, שמילאו וממלאים את תפקידם במסירות ובהתנדבות מלאה שלא הדיו ולא המקלדת שלי יספיקו למנות את שמותיהם ופעלם אך תרומתם וזכויותיהם חקוקים היטב היכן שצריך. דקוס היה תמיד דוגמא ומופת לארגון התנדבותי רווי רוח טובה ומודל לנסיונות חיקוי של חברות וארגוני משתמשים שראו כי טוב מאד ובלי לחכות ניסו לחקות זה בערך כמו לנסות להעתיק את חיצי החיוך המונה ליזי או את תמצית הטעם שאין להגדירו של משקה העולם.

שולטת בעניינים.
ענת כרמי

סמדר דוד - הקריינית הפופלרית של כנסי DECUS

מנהלי דקוס לדורותיהם (מוקסמים מליאור מנור)

אחת בעד כולן - וכולן בעד אחת

Digital Israel 1983

חברים טובים שאבדנו בדרך

פרידה

כשנפרדים בדיגיטל הנוהג הוא ארוע.
כינוס כזה של כל החבר'ה, שתיה, כיבוד צנוע

מילות סיכום ואיחולים, מברוק, בהצלחה
טפיחות על שכם, מתנות, ורב כל טוב לך

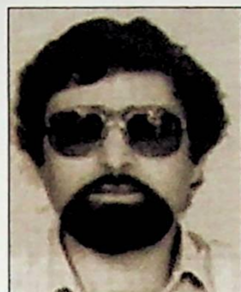
"אל תעלם, תשמור על קשר, תקפוץ כך לפעמים"
יש חברים אמיתיים, אחרי כל כך הרבה ימים

לזכרונות כה חזקים אינך נשאר אדיש
אז מה פתאום פרידה כזו ומה פתאום קדיש ?

כשנפרדים מדיגיטל הנורמה היא שתיות
למן פרדה כזו ציפינו - ולא ללוויות

רחמים מורנו ז"ל

רפי פלדמן ז"ל

רוני אבידר ז"ל

ישיש עדן ז"ל

חנה בן יחזקאל ז"ל

דרורה מלץ ז"ל

אריה טנא ז"ל

אילנה תירוש ז"ל

אורי קרש ז"ל

תשעה חברים אינם עוד איתנו.
רוני אבידר איש המכירות המהוקצע והאנרגטי נורה בשער הממשל ברמאללה בפברואר 85 בהיותו בן 29, חברו לעבודה **רפי פלדמן** הסימפטי, יפה התואר והבלורית נפטר מסיבוך פתאומי בליבו 38. רחמים מורנו - אורים ותומים טכני ואיש שירותי במיוחד כרע בפתח בית החולים בהיותו בן 44 ודרורה מלץ הנעימה והמסורה נהנתה רק ימים ספורים מקצת חפש- היא נפטרה ממש סמוך לפרישתה לגמלאות. **חנה בן -יחזקאל** מזכירתו המסורה והרגישה ויד ימינו של גיל ויזר סבלה ארוכות והלכה לעולמה בגבורה בהיותה בת 42 ואורי קרש - איש התכנה היצירתי ומשתף הפעולה, נעלם בין גלי הים.
ישיש עדן מנהל מכירות, קברניט חייכן ואיש משפחה מסור נפל באסון המסוקים בשאר ישוב בן 44.
אילנה תירוש שכה בלטה ביחסי אנוש, עבדה עם שי ביילים והיתה ה"אמא" של אנשי דקסיס. נפטרה לפני כשנתיים מהמחלה הנוראית ההיא **ואריה טנא איש** משאבי אנוש **כה** ישר ישיר וכה ותמים נפרד מאיתנו לתמיד בחורף האחרון, נושק לשנתו החמישים.

יהי זכרם ברוך.

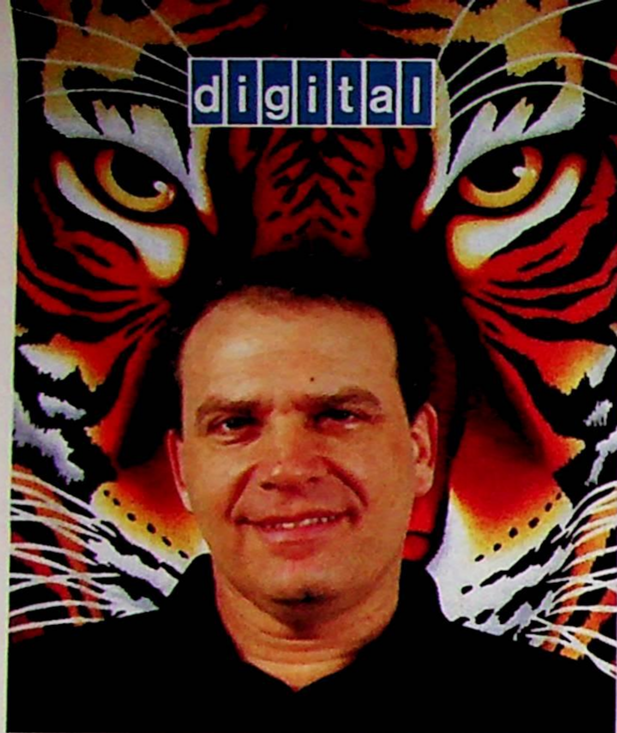
חשוב לנו שתדעו...

לפני חמש שנים קרה לנו אסון נורא. אני וילדי איבדנו את ישיש ז"ל, באסון המסוקים בשאר ישוב. לעולם לא אשכח את אותו לילה מחריד, ולנצח אתמודד עם תוצאותיו.
לא אאריך כאן בדברים, וברצוני לקבוע חד משמעית דבר אחד!! מנכ"ל דיגיטל דאז - יגאל בר יוסף ואיתו עוד רבים וטובים זאביק, נחמן, צייזלר, סמדר, שרון, ואנשי משאבי אנוש והגזברות), **הם אלו שעזרו לי בסופו של דבר לעמוד על רגלי ולהמשיך לתפקד.** בשעה קשה כל כך המשפחה לדאבוני קורסת, וכל הקרובים לי ישבו ובכו. מהם לא נושעתי!
הייתי זקוקה להדרכה בכל נושא שאפשר לחשוב עליו, ולא רק להשתתפות בצער ולדמעות.
כאן היה המקום שנרתמתם כולכם עבורי, וכוונתי ברורה- אתם עזרתם לי לחזור לחיים ע"י העזרה בדברים החשובים באמת!!
ולא! אין זו בושה להגיד שכאשר נשארים לבד עם ילדים קטנים, צריך עזרה בכסף, צריך ידע בביטוח חיים, צריך להתמצא בעניני מיסוי, ורכב ובנקים וכו.
ואת כל זה עשיתם עבורי ומכם למדתי ובעזרתכם אני ממשיכה עד היום.
ועם דמעות בעיני, עכשיו - לא מצער, אלא מעוצמת ההתרגשות, אני מודה לדיגיטל ולכולכם שוב ושוב.

היו בטוב, אתם ומשפחותיכם!
אנחנו לעולם לא נשכח

איריס, מתן, שחר ועומרי עדן

נמר דיגיטלי

מהו סוד הקסם שביסס את דיגיטל ישראל כסניף החברה המצליח בעולם? המייסד והעורך האחראי של קבוצת אנשים ומחשבים והשבועון בן עשרים ואחת השנה שלה Informationweek עוקב אחר הנעשה בדיגיטל, כמו אחר המתרחש בחברות האחרות בישראל וענף המיחשוב שלה - במשך יותר מעשרים שנה באיזמל מנתחים הוא בוחן את התופעה הדיגיטלית. מסקנתו הברורה - בסופו של דבר, ואולי בתחילתו - "האהבה היא התשובה".

מאת: פלי הנמר

הגיליון המיוחד שיצא לאור לקראת הכינוס של בוגרי חברת דיגיטל לדורותיה נקרא "ביתנו", כיוון שהעובדים בחברת דיגיטל - לאורך 22 שנות פעילותה בישראל - אכן ראו במקום עבודתם מעין בית שני(?) שלהם.

אמנם לא עבדתי בדיגיטל מעולם, אך כל אימת שהגעתי למשרדי החברה חשתי כמבקר בביתם של ידידים. הכיצד? זה הרי משרד של "ביזנס" ותחרות על ליבם של לקוחות החברה כשהמטרה היא "למכור" להם כמה שיותר ממרכולתך. על זה בדיוק אכתוב לכם.

במקורי אני יבמי (IBMer). עשר שנים מחיי שירתתי בחברת יבמ, מתחרתה הגדולה של דיגיטל. אז, אומנם לא עבדתי בדיגיטל, אך עבדתי עם דיגיטל. ליתר דיוק עבדתי עם הדיגיטלים. גם לא עבדתי "מול" דיגיטל. "מול" הוא המונח הישראלי השגור בטעות לעבודה של ספק עם לקוח. **בארץ עובדים "מול" הלקוחות בדיגיטל עבדו עם הלקוחות.**

לכן, הלקוחות אהבו לעבוד עם דיגיטל ולא נזקקו לעבוד "מול" דיגיטל. כשלקוח אוהב הוא לא מסרב.

חובה להקדים תחילה ברקע היסטורי ושיווקי קצר על כלכלת המחשבים של שנות השבעים-שמונים בשלהי המאה העשרים.

התחרות בתחום המיחשוב בישראל, על לב הלקוחות, התקיימה אז בעיקר בין יבמ לדיגיטל. בארה"ב ארץ הולדתן של חברות המחשבים הבינ"ל האלה, היו עוד מתחרות חזקות ונחשבות דוגמת: בורוז, נ.סי.אר, האניוול, יוניוואק, דטה ג'נרל ואחרות. בישראל יבמ ודיגיטל היו חברות המחשבים הבינ"ל היחידות שפתחו סניפים משלהם בארצנו. כל שאר החברות (למעט קונטרול דטה CDC שהיתה חזקה בשנות השישים, ונחלשה מאוד מאז בעולם ובארץ) פעלו בישראל דרך נציגים וסוכנים מקומיים.

כלומר כל מי שעבד עם יבמ ודיגיטל זכה לטעם של העולם הגדול במגעו עמם - כשלעצמו יתרון רב משמעות.

בעולם של שנות השבעים נחשבה דיגיטל להצלחה החדשה והמבטיחה. יבמ היתה כבר בת 60 שנה ושלטה שלטון ללא מיצרים (הרבה יותר ממה שמכונה בימינו הדואופול וינטל של מיקרוסופט ואינטל) בעולם המחשבים. ואילו דיגיטל שמניותיה זינקו אל-על בהיותה חביבת אנאליסטיי (היום זה נקרא יותר כ"ליסטיי") וול-סטריט, נוסדה "רק" ב-1957. דיגיטל המציאה את האלטרנטיבה האמיתית למחשב המרכזי של יבמ. היא הביאה לעולם את מחשבי "מיני" שהציעו תפיסת מיחשוב שונה לחלוטין מזו של יבמ - מבוזר ומרושת, אמין ולא יקר. בעוד כל שאר היצרנים ניסו להתחרות ביבמ בייצור מחשבים תואמים למחשביה המרכזיים, או דומים להם בארכיטקטורה. השאר הוא היסטוריה.

והיסטוריה הוכיחה שאף חברה לא הצליחה לעשות טוב יותר מיבמ - את מה שיבמ עצמה עשתה (הכי טוב, כך מסתבר). אך דיגיטל הצליחה לעשות משהו אחר ולהקים עולם שלם ואלטרנטיבי.

ועם כל ההצלחה הזו - חלקה של דיגיטל מלכת המיני בשוק המיחשוב העולמי נע בין 6% ל-10% בלבד מחלקו של הענק הכחול בעולם

ובישראל - סיפור שונה ותופעה יוצאת דופן - הדיגיטלים המקומיים מצליחים להגיע לכדי 20% ואף יותר מהיקפה של יבמ ישראל.

תופעה זו אומרת דרשני. וכבר דרשו רבותינו והציעו פירושים שונים. החיזוק לפירוש שלי צץ, כשהתחלתי לארגן את הכינוס ההיסטורי של בוגרי דיגיטל 2002 לדורותיה. במענה לקריאתי לכל בוגרי דיגיטל לחזור אלי ב"מייל" - קיבלתי לא מעט תגובות בזו הלשון "אומנם לא עבדתי בדיגיטל, הייתי לקוח, אבל הייתי בן בית. אז אני מאוד מבקש שתזמין אותי למיפגש - אני רוצה לפגוש את הדיגיטלים". היו הזכירו שמות של המפורסמים יותר. אגב, אני לא מזכיר שמות, כי אין לי מקום לכל העשרות החברים האישיים שגיליתי בחברה.

אז הנה המרצע שלנו יוצא לו מהשק - **האנשים הם שעשו את ההבדל**. רגע, שתי הסתייגויות. האחת, זה לא חדש שאנשים עושים את ההבדל, למעשה זה בדרך כלל כך. השניה, אנשים בלבד - זה תנאי הכרחי אך לא מספיק - חייבת להיות גם טכנולוגיה חזקה שהם מספקים (אלא אם יש להם אחיזה מונופוליסטית בשוק). האנשים הכי טובים בעולם, יישארו לבדם (ללא לקוחות) אלמלא טכנולוגיה מתאימה נמצאת בצידם.

והראיה, כשדיגיטל איבדה, במחצית שנות התשעים, את דרכה הטכנולוגית גם מעמדה בשוק התערער.

הנה הגענו למסקנה המפרשת את סוד ההצלחה הדיגיטלית בישראל. התקבצות של אנשים צעירים העובדים בחברה שעודדה תרבות "פתוחה" של משרדנו הוא ביתנו - לנו ולקוחותינו. קבוצת מתלהבים זו היא שירצה את שעת הכושר לכבוש את ליבם של הלקוחות בישראל.

הלקוחות בישראל סמכו על יבמ בהתקשרם בעסקי המיחשוב שלהם (התמצית: מעולם לא פוטר אף מנמר שיבמ בחר) וגם שמחו עם דיגיטל בהזמינם אצלם את מערכות המיחשוב שלהם (התמצית: לעיתים "יותר משהפרה רוצה להיניק, רוצה העגל לינוק).

כך הצליחו אנשי דיגיטל שעבדו ללא מיכסות מכירה (קווטה) אך בהתלהבות אדירה ובאהבה, לשמור על הכלל "אל תמכור לחברים, אך הפוך כל קונה לחבר". ועוד איך הם עשו זאת. בגדול. ובאהבה.

וזה סוד ההצלחה **"לקוח אוהב - לא מסרב"**.

ואיך אפשר לסיים בלי השאלה המתריסה: הכיצד סוד כל הקסם הדיגיטלי לא עמד לה לדיגיטל והיא נמכרה כבר פעמיים (לראשונה ב-98 לקומפאק ובשניה כשהקונה נמכרה ל-HP)? התשובה מצריכה ניתוח כלכלי, טכנולוגי ופסיכולגיית מעמקים של צמרת הניהול הדיגיטלית בארה"ב. אין מקום. אז רק משפט אחד תמציתי וממקורותינו. לא לעולם חוסן, הטכנולוגיות מתחלפות, האנשים זזים וגם המזל לעיתים שמפנה פניו לביש-מזל.